

**Tractatvs De Præventionē Iudiciali [!], Sev De
Contentione Ivrisdictionvm**

Tonduti, Pierre François de

Lvgdvni, M.DC.LXXIII.

Capvt LX. De Præuentione inter Iudicem requirentem & requisitum, qui
denegare potest executionem litterarum requisitoriarum si partes
comparuerint in præiudicium litis præuentæ coram ipso Iudice ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98370](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98370)

viduam coram vno ex suis Conseruatoribus, quamvis causa fuerit coram illo præuenta, poterit tamen vidua, vel pupillus opponere præuentionem sibi non nocere, & ea non obstante causam remitti ad Iudicem competentem ab ipso pupillo, aut vidua eligendum: iuxta text. in l. unica, C. quando Imperator inter pupillum & viduam, quia priuilegium huiusmodi personarum potentius est priuilegio conseruatorie Vniuersitatum, vt tenet Bald. in aubent. habitas. num. 33. Cod. ne filius pro patre. Bolognin. ibid. n. 228. Trentacinq. lib. 1. variar. resolut. tit. de rescript. resolut. 1. num. 7. versic. hinc inferitur; Et in terminis quod Conseruator præuenire, & cognoscere non possit. Immo careat omnino iurisdictione in causis miserabilium personarum, tenet Ferrer. ad Guid. Pap. decis. 18. versic. sanè in causis. & Sychard. in dicta aubent. habitas loco citato.

46 Hoc ultimo loco notandum est, quod si Conseruator alicui datus fuerit limitatè, & priuatiuè (quod cognoscitur ex verbis priuilegij) non potest alius Iudex causas præuenire in præiudicium talis Conseruatoris, quamvis procurator comparuisset, & in alterius iurisdictionem consensisset, si talis procurator non habuerit speciale mandatum. † Quod requiritur omnino dum agitur de proroganda iurisdictione: Mohedan. decis. 3. num. 3. de appellat. Honded. conf. 21. num. 25. vol. 1. Barz. dec. Bonon. 154. num. 20. & alij quos refert & sequitur Cyriac. controuerf. 382. num. 27. Imò videtur num. 25. generaliter concludere, non posse alium Iudicem præuenire in præiudicium iurisdictionis Conseruatori priuatiuè concessæ: sed hoc dependet ex verbis, & tenore priuilegij, vt superius ostendimus.

48 Si tamen Conseruator datus fuisset ad certum genus causarum, veluti ad rem annonariam, aut ad negotia mercantilia, vel quid simile, non posset talis Conseruator causas præuenire vigore suæ iurisdictionis, si ageretur de aliis rebus, & iuribus diuersis.

49 † Sicut alias diximus de Domino feudi qui licet habeat iurisdictionem, & iudicare debeat in causa feudi, non tamen habet in aliis causis à feudo diuersis & separatis, vt fusc probauimus parte 1. huius tractatus cap. 14. num. 6. Cyriac. controuerf. 321. per totam. Et facit ad propositum text. in l. penult. §. finali. ibi: quia ratio hereditaria est, & sic simplex debuit ff. de ritu nupt. & in specie tradit Bald. in l. finali sub num. 4. versic. Secundo quæro. Cod. de iurisdic. omn. Iudic. & ibidem Salicet. num. 4. versic. ex illa glossa, & notat Angel. conf. 6. num. 2. versic. cum ergo ex forma statuti.

Verum circa præuentionem Conseruatorum, dubitari potest, quid dicendum sit quando Religiosi diuersorum Ordinum sibi inuicem iniurias inferunt, & singuli ad suos Conseruatores recurrunt? Respondetur inter ipsos locum esse præuentioni, ita vt ille solus procedat qui prior citauit. Et si conuenire non possint, nominandi erunt Arbitri, qui hanc controuersiam decident: vt probat Laurent. de Peyrin. in addit. ad constit. Gregorij X. cap. 11. num. 15. fol. mibi 370.

CAPVT LX.

ARGVMENTVM.

De Præuentione inter Iudicem requirentē
& requisitum, qui denegare potest execu-

tionem literarum requisitoriarum si partes comparuerint in præiudicium litis præuentæ coram ipso Iudice requisito, & inhibitionum de comparando coram alio Iudice partibus factarum. Quid si Iudex requirens præuenit, & executionem per sententiam laxauerit super bonis alieni territorij: Et vtrum debeat præcedere excussio bonorum sitorum in territorio Iudicis requirentis? Et quando Iudex requirens præuenit in cognitione aliquarum exceptionum coram ipso propositarum, vtrum Iudex requisitus possit illas in dubium reuocare, & de quibus exceptionibus cognoscere possit Iudex laicus requisitus ab Inquisitore nullam habet causæ cognitionem.

S V M M A R I V M.

- 1 Iudex requisitus regulariter non potest cognoscere de meritis causæ, sed si aliqua emergat difficultas debet partes remittere ad Iudicem requirentem, & interim suspendere executionem.
 - 2 Si sententia Iudicis requirentis contineat notoriam iniquitatem, Iudex requisitus non debet concedere executionem, cum talis nullitas non suspendat, sed perimat negotium.
 - 3 Si agatur de iniustitia latente Iudex requisitus de ea non cognoscit quando Iudex requirens esset maior Iudice requisito.
 - 4 Iudex laicus requisitus ab Ecclesiastico non cognoscit de iniustitia, sed tenetur causam remittere ad Ecclesiasticum.
 - 5 Si Iudex requirens præuenit super cognitione exceptionis illamque reiecerit, non potest retardari executio per Iudicem requisitum.
 - 6 Ampliatur vt procedat etiam si talis exceptio sit de notoria nullitate vel iniustitia, quia verum est executionem concedendam esse per Iudicem requisitum hoc casu.
 - 7 Si tamen Iudex requisitus arbitretur illam exceptionem esse notoriam ex iisdem actis, potest retardare executionem, seu illam denegare.
 - 8 Notoria iniustitia dicitur quæ resultat ex eisdem actis & nullam dubitationem admittit.
 - 9 Iudex requisitus quamvis super exceptionis cognitione non fuerit per requirentem præuentus, non tenetur de exceptione iniustitia cognoscere, sed hoc ex eius arbitrio & voluntate dependet, vtrum cognoscere velit, nec ne.
 - 10 Iudex requisitus non grauat partem si velit, aut nolit de exceptione proposita cognoscere, & ideo à concessa, vel denegata cognitione non licet appellare.
- Iudex secularis cuius Brachio Inquisitor remisit delinquentem non potest pretendere aliquam causæ cognitionem.
- 11 Ampliatur vt procedat etiam si allegaretur notoria iniustitia Iudicis requirentis: quod tamen in dubium reuocatur.
 - 12 Remedium literarum requisitoriarum est subsidium, & ideo non possunt illæ litteræ concedi, nisi quando Iudex requirens non reperit bona in suo territorio super quibus sententiam suam executioni demandare possit.

- 13 Index potest decernere in sua sententia executionem immo & immisionem super bonis constitutis in aliena Monarchia non tamen deuenire ad executionem facti.
- 14 Si Index requirens habeat bona in suo territorio & laxet seu petat executionem in bonis alterius territorij, grauat quidem partes sed propterea executio non est nulla.
- 15 Quando excessus executionis procedit à iudice requirente, appellatio vel recursus non debet interponi ad superiorem requisiti, sed ad superiorem requirentis.
- 16 Quando causa est praenota & retenta per Iudicem requisitum, & facta inhibitiones paribus de comparando coram alio Iudice deneganda omnino est executio requisitioni Iudicis praenoti, procedentis in spretum praenotionis & inhibitionum factarum auctoritate Iudicis requisiti.
- 17 Exceptiones quae directe non impugnant sententiam possunt opponi coram Iudice requisito.
- 18 Tales autem sunt exceptiones ne quis conueniatur ultra quam facere potest. At si compareant terrij oppositores num. 19. Vel si Index requirens indicauerit iuxta statuta, vel consuetudines sui loci, quae non obseruantur in loco Iudicis requisiti num. 20.
- 21 Praenotio non suffragatur Iudici requirenti, si requisitus nullam habeat iurisdictionem in eum, contra quem petitur executio, nec ratione domicilij, nec originis, velibonorum.

MVLX contingere possunt quaestiones in hac praenotionis materia occasione litterarum requisitoriarum, quae ab vno Iudice conceduntur, vt in alia iurisdictione, vel Monarchia concedatur executio sententiae per Iudicem requirentem prolatae.

Inter ceteras autem difficultates haec nuper in medium adducta fuit. Videlicet cum lis inter duos mercatores in Patria Pedemontium, coram illius Monarchiae Iudicibus tractaretur, creditor suum in ciuitate Lugdunensi reperiens debitorem ipsum auctoritate Conferuatoris nundinarum Lugdunensium in prauidicium praenotionis, & litis in patria Pedemontana pendens, & in eadem iudicialiter retentus, carcerari curauit, donec cautionem praestaret idoneam de stando iuri, & iudicatum soluendo. Quamobrem mercator ille, vt se à carceribus eximeret, coactus fuit coram illo Iudice Lugdunensi comparere, à quo condemnatus fuit ad solutionem summae principalis & interesse, nec non ad expensas: cuius sententiae cum in patria Pedemontium executio peteretur vigore litterarum Iudicis Lugdunensis; Responsum fuit executionem denegandam, cum dicta sententia Lugdunensis, vti facta per Iudicem requirentem in prauidicium praenotionis, & retentionis causae in aliena Monarchia facta, in spretum Iudicis praenotientis, non mereretur executionem.

Quamvis enim regula & generalis & vera sit, Iudicem requisitum debere concedere executionem litteris Iudicis requirentis, nec posse de meritis causae cognoscere; sed si aliqua coram ipso exceptio proponatur, ex illis, quae sententiam, de cuius executione agitur, directo infringuntur, debere illius decisionem remittere ad Iudicem qui sententiam protulit, suspensa interim executione; Bartol. in l. a diuo Pio, in pr. n. 9. ff. de re iudic. cuius sententiam veriorum esse testatur, optimisque rationibus tuetur Menoch. de arbit. lib. 1. q. 38. n. 14. & 15. & decidit Sanlegerij de Praeuent. Iudic. Pars II.

Codex Fabrian. lib. 7. titul. 20. de executione rei indicis. definit. 1.

Illam tamen generalis regula non paucas admittit limitationes: & Primo quidem non procedit, quando sententia Iudicis à quo, manifestam & notoriam continet nullitatem aut iniustitiam, tunc enim Index requisitus non solet remittere causam nullitatis ad requirentem, sed absolute denegat executionem & auxilium suum, cum talis nullitas non suspendat negotium, sed perimat; vt notat Zucard. in tract. de miss. in possess. numero 280. Thesaur. Iun. libro 1. quest. forens. capite secundo numero 5. Merlin. contro. vers. forens. centur. 2. capite 98. numero 11. & multis sequent. Quod tamen secus est quando ageretur de iniustitia latente, seu altiore indaginem exigente, vt notat Merlin. d. capite 98. numero 15. nisi tamen ageretur de Iudice requirente qui maior esset requisito, qualis est Index Ecclesiasticus respectu laici, seu secularis Iudicis: Tunc enim non potest Index requisitus cognoscere de iniustitia Iudicis requirentis sed omnimodo tenetur cognitionem hanc remittere ad Iudicem Ecclesiasticum, suspensa interim executione: vt notat Merlin. d. cap. 98. num. 28. versic. & quidem & num. 29. post Farinac. quest. 97. num. 92. vbi fuse exponit, quibus in casibus Index secularis teneatur executioni demandare sententiam Iudicis Ecclesiastici, & vtrum executionem aliquando denegare possit.

Sed hac in re notabilis cadit praenotionis effectus. Quia si Index concedens litteras requisitorias prius praenouisset in Iudicio, & cognitione istius iniustitiae, vel nullitatis, quae coram Iudice requisito proponitur, non posset iterum coram requisito eadem nullitatis aut iniustitiae quaestio refricari, si antea Index requirens, de illa cognouisset, eamque per suam sententiam reieciisset, nec sub praetextu talis nullitatis, litterarum rogatoriarum executio retardari posset: vt notat ibid. Zuchard. in vers. hanc limitationem, & ad hoc allegat Abbatem in cap. de cetero. de re iudic. col. 2. Iason. in l. 4. §. condemnatum col. 4. vers. 3. limita. ff. de re iudic. Guid. Pap. dec. 574. num. 6. vers. sed in prima Gratian. discept. forens. c. 146. num. 7. & 8. Vbi loquitur etiam supposito quod ageretur de exceptione notoriae nullitatis, quae si fuerit opposita coram Iudice requirente, & per eum reiecta, non potest amplius de ea opponi coram Iudice requisito, & ea non obstant procedendum est ad executionem facti. Cancr. lib. 2. var. resol. c. 15. n. 27. & sequentibus.

Hoc tamen verum est, & procedit, si Index requisitus arbitretur, & iudicat exceptionem, de qua cognitum non fuit per requirentem, esse omnino notoriam, & ex iisdem actis resultantem, aut ex ipso tenore sententiae; cum regulariter per similes exceptiones retardari debeat executio sententiae, quae alioquin erat in appellabilis: Natt. cons. 172. numero quarto. Alexand. consil. 77. num. 11. lib. 2. Lancel. de attentat. parte 2. cap. 12. limit. 8. n. 28. Menochi. remed. 4. adipiscend. n. 850. Ruginell. de appellat. §. 2. cap. 3. n. 784.

Notoria siquidem iniquitas dicitur, quae ex sola actorum inspectione colligitur, Sola in consil. Sabaud. iii. de sent. execution. gl. vltima n. 9. Seraphin. dec. 430. n. 5. Si tamen negotium aliquam probabilem dubitationem admitteret, non posset dici iniustitiam esse notoriam. Deci. in cap. ex parte, num. 5. in fine, de offic. delegati. Castr. in l. si expressum n. 3. vers. 3. extra Glossam ff. de appellat. Grass. in tract. de exceptionibus c. 5. n. 6. & seq. Cancr. lib. 2. var. resol. c. 15. n. 62. & sequentibus.

9 Non autem sine causa dictum est, si Iudex arbitretur: nam omnino hoc notandum est, quod Iudex requisitus quamvis videat sententiam requirentis aliqua ratione de iniustitia argui posse, non tamen tenetur de tali iniustitia cognoscere, quamvis Iudex requirens in illius cognitione non præuenerit, & ita quamvis concederet executionem litteris requisitoriis, nullum grauen partibus inferret, cum nulla lege cautum sit nec vlla Doctorum autoritas adduci possit ad probandum, quod Iudex requisitus teneatur cognoscere de iustitia sententiæ Iudicis requirentis. Immo DD. vñanimi consensu dicunt hoc dependere ab arbitrio requisiti, vt fuit decusum in causa graui D. de Serignan, se oppositis aduersus executiones concessas in ciuitate Auenion. in vim litterarum requisitoriarum supremi Regij Consilij anno 1617. vt mihi asserbat Illustriss. & Reuer. Dominus meus Guilielmus de Nozet Archiepiscopus Seleuciensis, tunc Vicelegatus Auenionensis, cuius Anima in pace quiescat, quæ decisio postea fuit inserta in recentioribus, part. 4. dec. 756. & confirmatur ex notatis per Surd. conf. 358. n. 17. vbi dicitur quod Iudex executor potest hoc casu si vult cognoscere de exceptionibus propositis contra sententiam, sed non cogitur, eius enim arbitrio & voluntati remissum est id facere, vel non facere. Idem conf. 405. n. 30. & copiose Grat. discept. forens. c. 146. num. 9. & seqq. & maxime, n. 27. † Vnde Iudex requisitus non dicitur grauari, siue admittat siue non admittat exceptionem propositam, aduersus litteras Iudicis requirentis ad impediendam illarum executionem. Neque hoc casu grauen tale esset, vt ex eo licita sit appellatio: vt bene explicat Surd. d. conf. 405. n. 30. Grat. d. c. 146. n. 27.

10 Sed tamen quando Inquisitores sanctæ fidei remittunt delinquentes ad Brachium seculare, non possunt Iudices seculares prætere aliquid cognitionem; sed debent indilate procedere ad executionem nullo precedente negotij examine, vt tenent omnes Canonistæ in c. vt inquisitionis, §. prohibemus, de Hæret. in 6. & plures ad id allegat Director. Inquisitor, lib. 3. schol. 99. fol. mihi 208. vbi tamen dicitur in fin. vers. verum in hac re circa hoc spectandum esse loci consuetudinem. Mihi tamen aliàs, dum Iudicis Ordinarij in hac Ciuitate officio fungeret; R. P. Inquisitor ex vrbantate concessit vt viderem processum cuiusdam sagæ, quæ fuit ignis supplicio affecta: quia cum sententiam idiomate Gallico coram magna populi multitudine pronuntiare deberem, rationi congruum erat, vt præcipua accusationum capita summam explicarem.

11 Et hoc procedit quamvis allegaretur, sententiam illam, cuius petitur executio, notoria iniustitia laborare: quia etiam hoc casu dependet à voluntate Iudicis requisiti vtrum velit executionem permittere, & ideo non poterit ab eo appellari, vt in terminis notoriæ iniustitiæ tradit Surd. d. conf. 405. n. 26. vers. §. responderetur. Ego tamen existimo quod si iniustitia, aut nullitas esset adeo notoria, vt nullam omnino pateretur difficultatem, si Iudex requisitus concederet executionem, posset saltem per viam recursus adiri Superior ipsius Iudicis requisiti, cum notoria nullitas aut iniustitia resultans ex inspectione actorum semper retardare debeat executionem sententiæ: vt superius ostensum fuit, n. 7.

Vtrum autem exceptio præuentionis factæ per Iudicem requisitum, postquam partes coram eo super eodem negotio processerant, & causa per eum retenta fuit, sit talis quæ notoriè reddat iniustam sententiam Iudicis requirentis? declarabitur inferius, num. 26.

12 Cæterum inter alias exceptiones, quæ nuper in

causa grauissima proponebantur ad impediendam executionem litterarum Senatus Parisiensis, in hac Pontificia Monarchia requisitam, hæc allata fuit, nempe quod litteræ requisitorie concedi non poterunt pro obtinenda executione contra bona in hac Monarchia posita, ex eo quod pars, contra quam executio petebatur, multa bona possidebat intra terras subditas Christianissimo Francorum Regi: & sic non poterat deueniri ad executionem contra bona huius Monarchiæ, cum remedium harum litterarum sit subsidiarium, & propterea non possunt istæ litteræ concedi, nisi quando Iudex requirens non repetit bona sufficientia sub sua iurisdictione: super quibus executio fieri possit: propterea hoc est glossa notabilis in leg. pen. in pr. in verbo generaliter, ff. de iurisd. omn. Iudic. Alex. in l. ad diuo Prius, §. sententiam, n. 5. in fin. vers. Sed Imola & Paulus hic dicunt, ff. de re iud. Claud. Aqueen. in l. cum quadam puella, in pr. num. 17. vers. & ipsemet qui indicauit, ff. de iurisd. omn. Iudicium. Alin. in praxi iudiciaria, §. 31. c. 9. m. 3. in fin. & n. 2. Cofi. de subsidiar. remedia. 16. n. 9. in fine.

In hac difficultate, ego pro executione scribens, responderebam non esse amplius de ista exceptione tractandum, cum illius cognitio præuenta esset per Iudicem requirentem, cum Senatus Parisiensis in sua sententia expressè laxasset executiones contra bona sita in Monarchia Pontificia, & propterea cum dicta sententia Senatus nullam admitteret appellationem, non erat amplius de illius executione dubitandum. Neque argui poterant Iudices requirentes, quod præueniendo in cognitione huius exceptionis, decreuissent in sua sententia executiones contra bona præsentis Monarchiæ: Siquidem verissimum est ipsos hoc facere potuisse, non quidem præcipiendo neque exequendo, sed solum decernendo: vt probat Grat. discept. forens. cap. 389. à n. 25. & n. 42. vbi multis DD. auctoritatibus comprobatur, Iudicem posse expressè pronuntiare creditorem immittendum esse in possessionem bonorum existentium in alterius territorio, & tunc Iudicem requisitum teneri concedere executionem super bonis sui territorij, propterea etiam testatur ibid. num. 38. dicens quod licet quando Iudex generaliter decernit missionem in possessionem super bonis alicuius, illam dumtaxat decernere videatur super bonis sub sua iurisdictione constitutis, tamen secus est quando specificè decernit executionem super bonis in aliena iurisdictione positis, quod facere potest; neque hoc faciendum derogat alienæ iurisdictioni, dummodo non deueniat ad executionem facti: Grat. ibid. n. 35. & 39.

Et quamvis verum sit non posse concedi executionem aduersus bona alieni territorij, quando subditiōe Iudicis requirentis adsunt bona sufficientia, super quibus sententia demandari potest executio, non tamen propterea executio nullitate laborat si Iudex illam in alieno territorio decernat, dum in suo exequi potest, sed datur illo casu dumtaxat remedium appellationis parti quæ se grauata præten dit, aut recursus ad Superiorem: solum enim DD. & nominatim Alex. & Alin. in loc. sup. cit. dicunt à tali grauamine appellari posse, vel recurri ad Superiorem, sed nihil de nullitate executionis dicunt.

Et cum excessus executionis procedat ab ipso Iudice requirente, sequitur appellationem, vel recursum interponi debere ad Superiorem Iudicem requirentis qui grauauit, non autem ad superiorem Iudicem requisitum, vt ostendimus superius hac parte 2. c. 46. n. 12. & si grauatus non appellauerit, hoc sibi imputare debet: vt optimè exponit Claud. Aqueen. in d. l. cum quadam puella, in pr. n. 18. in fine, cuius hæc sunt verba: Tamen si hoc faceret, executio non esset nulla, sed

sed granaret partem, & posset appellare vel recurrere ad Superiorem. Eiusdemque sententiae fuit Castr. in d. l. cum quadam puella n. 23. versic. Secundo notatur.

Ex quibus apparet. Iudicem requirentem posse requisitum praeveneri, in decernendo executionem super bonis alieni territorij & iurisdictionis, non exequendo, sed decernendo ut supra dictum est.

16 Si tamen Iudex distincte Monarchiae praevisione usus fuisset, & causam in suo tribunali tractanda esse cognovisset, multoq; magis si inhibitiones de coparendo in aliena Monarchia canonicè & legitime exequi mandasset, rectè posset denegare executionem literarum requisitoriarum Iudicis alieni, cum decretum retentionis causae legitime factum, & inhibitiones intimatae parti, impediant ne ipsa coram alieno Iudice comparere possit, vel coparendo praevicare iurisdictioni, & praevisione Iudicis requisiti; imò propter notoriam contemptum suae auctoritatis, non debet Iudex requisitus concedere executionem literarum rogatarum, non solum si de causa & materia principali agatur, sed nec etiam si de interesse, & sumptibus litis, quorum taxationem sibi Iudex requisitus reservaverat. Nec fieri debet in casu proposito differentia, siue Iudex & Conservator nundinarum Lugdunensium suam protulerit sententiam reo legitime comparente, siue in eius contumaciam; indistinctè siquidem deneganda esse illius decreti siue sententiae executionem existimavit Senatus Pedemontanus, exceptis tamen litis sumptibus, pro quibus si culpa debitoris coram non suo Iudice litigando interuenerit, concedi poterit executio dictarum literarum quoad illos sumptus dumtaxat, proinde cum testatur Cod. Fabrian. lib. 7. tit. 20. de exequuti rei iudic. definit. 24.

17 Alij plures dari possunt casus, in quibus praevisione causae cognitione coram Iudice requirente, non impeditur Iudex requisitus procedere ad cognitionem, & decisionem exceptionum coram ipso propositarum, nisi tamen illas primus Iudex coram se propositas reiecerit, veluti si proponantur exceptiones quae directè sententiam non impugnant, sed tantum ipsam executionem. Mol. de brach. facul. lib. 1. c. 38. n. 19. † veluti exceptio ne quis conveniatur ultra quam facere potest & deductio ne egeat: illa quippe exceptio solum respicit executionem, non autem sententiam: Menoch. de arbitrarijs lib. 1. q. 38. n. 10. post Bartol. in l. a duo Pio n. 8. ff. de re iudic. Felin. in c. pastoralis. §. quia verum. 16. de off. delegat.

18 Item si contra sententiam, tertij ius praetendentes ad impediendam executionem se opponat, dicta l. a duo Pio; §. si super rebus, & ibi omnes DD. & hoc praxis hodierna observat, ut non concedatur executio literarum rogatarum nisi sub illa clausula, dummodo tertij oppositores coram eodem Iudice requisito audiantur, & extrahi non possint.

19 Item si Iudex requirens praevenerit & iudicaverit de negotio, vel re in controuersiam deducta, sed talis sententia lata fuerit secundum legis ordinationes, vel consuetudines particulares sui loci, quae non sunt in obseruantia in territorio Iudicis requisiti, tunc Iudex denegat executionem, quia tenetur sequi & observare statuta loci sui in quo petitur executio, Marfil. sing. 138. n. 2. Cancr. lib. 2. var. ref. c. 15. n. 18. in antiquis, & 22. in novis.

20 Item cognitio & praevisione Iudicis requirentis non suffragatur, ut illius literis executio dari debeat per Iudicem requisitum, si ille contra quem petitur, non sit Iudici requisito subditus ratione domicilij, vel originis, aut bonorum. Rebuff. in cons. reg. tom. 2. tit. de literis requisitorij in prefat. num. 32. Addunt. ad Roderic. Suar. in l. post rem iudicatam §. circa Iudices Sanlegery de Praev. Iudic. Pars II.

littera E. pag. mibi 674. exceptis tamen vagabundis, de quibus actum est supra c. 1. n. 15. Et haec de praevisione Iudicis requirentis dicta sufficiant.

CAPUT LXI.

ARGUMENTVM.

Praevisione facta per Iudicem cuius iurisdictionis ad certam summam limitata est, pro ut in multis Galliae locis; si deinde ante sententiam lis crescat propter novam rei litigiosae accessionem, utrum ipsum iuvet ut de maiori summa & suae iurisdictionis modum excedente cognoscere possit. Quid si diversae summae simul iunctae limites iurisdictionis ipsius transgrediantur; veluti si agatur de diversis terminis debitis per eundem conductorem. Et quid dicendum sit de interesse & expensis ac fructibus, utrum cumulari debeant cum sorte principali ad fundandam praevisionem illius Iudicis, qui ultra certam summam cognoscere non potest. Quid faciendum sit si dubitetur, utrum summa petita, sit intra limites iurisdictionis Iudicis, qui non potest iudicare nisi usque ad certam summam.

SUMMARIVM.

- 1 Praevisione suffragatur Iudici habenti limitatam iurisdictionem si summa petita illam non excedat, quavis postea ex causa superueniente lis crescat.
- 2 Quando lis crescit per inscriptionem non potest alius Iudex cognoscere in praevisione praevisionis, quamvis praevisionem limitatam habeat iurisdictionem.
- 3 In Gallia & alibi, multi sunt Iudices quorum iurisdictionis ad certam summam limitata est.
- 4 Si ab initio constet Iudicem excedere modum suae iurisdictionis, praevisione ipsi non suffragatur, secus si res esset dubia.
- 5 In fundanda iurisdictione inspiciendum est quid petatur, non autem quid pronuncietur.
- 6 Nullitas ex defectu iurisdictionis potest quandoque opponi, etiam post tres sententias conformes.
- 7 Si plures summae petantur, una actione debent considerari, ita ut si excedant limites iurisdictionis, causa non possit praeveneri per illum Iudicem, & num. 12. & 15.
- 8 Si statum mandet non posse appellari in causis non excedentibus certam summam, utrum ad non impediendam appellationem debeat fieri cumulatio diversarum summarum.
- 9 Praevisione utrum iuvet eundem habentem limitatam iurisdictionem, si diversi termini solutionum petantur.
- 10 Summarum cumulationi ad fundandam praevisionem & iurisdictionem locus non est, quando intentantur diversae actiones.
- 11 Diversi termini census, diversa actione peti discuntur, ideo in questione praevisionis separatim considerari possunt.
- 12 Plures summae ex pluribus causis debita pro diversis reputantur si diversis actionibus petantur, secus si una actione.

LI 2 13 D